

**FEIERLICHE EINWEIHUNG DES KREUZWEGES
SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ KŘÍŽOVÉ CESTY**

Stannern, 27. September 2014
Stonařov, 27. září 2014

Liebe Stannerer, liebe Landsleute, liebe Freunde!

Warum ein Kreuzweg, was bedeutet er?

Warum sind wir heute hier?

Vor vielen Jahrhunderten wollten die Christen nach Jerusalem pilgern, um an den Stätten des Leidens und Sterbens und der Auferstehung Jesu Christi ihren Glauben zu stärken.

Die großen Entfernungen, die Gefahren des weiten Weges, kriegerische Auseinandersetzungen und auch die Herrschaft über die heiligen Orte durch den Islam verhinderten dies zunehmend. Also errichtete man **zu Hause** einen Kreuzweg, den man betend und meditierend ging.

Auch in Stannern wurde so ein Kreuzweg errichtet.

Und nach den Kriegshandlungen im vergangenen Jahrhundert zerstört. Beinahe siebenzig Jahre danach wird dieser Kreuzweg wieder eröffnet, gesegnet.

Der Kreuzweg ist Mahnung zur Versöhnung.

Nicht nur Katholiken, nein, alle Menschen sind aufgerufen im täglichen Gang dieser Welt mitzuwirken, dass Friede sei.

Wer diesen Weg geht und verinnerlicht, gehört zu denen, die Jesus selig preist, weil sie Frieden stiften.

Der Kreuzweg ist die Geschichte des einzelnen Menschen,

der Weg unseres Dorfes,

der Weg unserer Völker,

ja, der Weg der Geschichte.

So lade ich Euch alle ein, mit mir diesen Weg zu gehen.

Milí Stonařovští, milí krajané, milí přátelé!

Proč Křížová cesta, co znamená?

Proč jsme dnes tady?

Před mnoha staletími chtěli křesťané putovat do Jeruzaléma, aby na místech utrpení a smrti a vzkříšení Ježíše Krista posílili svoji víru. Velké vzdálenosti, nebezpečí dalekých cest, válečné rozpory a také páni nad těmito svatými místy zabraňovali kvůli Islámu tomuto putování. Takže si **doma** vybudovali tyto Křížové cesty, na kterých při modlení meditovali.

Také ve Stonařově byla vybudována Křížová cesta. Po válečných jednáních v minulém století byla zničena. Téměř sedmdesát let poté se opět tato Křížová cesta otevírá a žehná.

Křížová cesta je možností k usmíření.

Nejen katolíci, ale všichni lidé jsou vyzýváni v tomto denním chodu tohoto světa, aby spolupracovali, aby byl mír.

Kdo touto cestou jde a prožívá, patří k těm, které Ježíš chválí, protože udržují mír.

Křížová cesta je příběh každého člověka,
cesta naší vesnice,
cesta našeho lidu,
ano, cesta historie.

Proto vás všechny zvou na tuto cestu spolu se mnou.

1. Station

*Pilatus, der Vertreter des römischen Kaisers,
verurteilt den schuldlosen Jesus.*

*Er wäscht seine Hände – wie er sagt – in Unschuld.
Aber auf diese Weise lässt er dem Unrecht freien Lauf.*

Verurteilen.

Das ist allzu oft die Art des Menschen.

Verurteilen, den Anderen einordnen in Schubladen,
damit zu demütigen – fällt uns oft gar nicht schwer.

Skeptisch schauen wir um uns:

Wir entdecken Schwarze und Weiße, Alte und Junge,
Tschechen und Deutsche.

„Wer weiß, was die nicht alles denken.“

Und statt auf andere zuzugehen,

bleiben wir mit verschränkten Armen im Hintergrund.

Wir lassen Verachtung zu, Verdrehung der Wahrheit,
übles Reden über Andere,

wir stehen hinter dem Vorhang am Fenster

und sagen wie Pilatus:

Macht mal.

Tut was Ihr wollt.

Aber lasst mich aus dem Spiel!

Jesus, Du hast das Kreuz der Gedeemütigten getragen.

Du warst nicht abgehoben.

Du warst einer von uns.

Lass uns aufstehen und die Stimme erheben

wo Unrecht geschieht

und des Menschen Würde verletzt wird,

damit die Wahrheit nicht unter die Räder kommt.

1. Zastavení

*Pilát, zástupce římského císaře, odsuzuje nevinného Ježíše.
Myje si ruce - jak říká - že je nevinný.
Ale tímto způsobem ponechává nespravedlnosti volný průběh.*

Odsouzení.

Toto je velmi častý způsob jednání člověka.

Odsoudit druhého, zaškatulkovat ho,

aby ho ponížil- toto nám nepřipadá zatěžko.

Skepticky se ohlížíme:

Objevujeme černé a bílé, staré a mladé, Čechy a Němce.

„Kdo ví, co si ti všichni myslí.“

A místo, aby vykročili naproti těm druhým,

zůstávají se založenýma rukama v pozadí.

Připouštíme opovržení, překroucení pravdy,

zbytečné řeči o druhých,

stojíme za záclonou za okny

a mluvíme jako Pilát:

Dělejte.

Dělejte si co chcete.

Ale mě, vynechte ze hry!

Ježíši, Ty jsi nesl Kříž ponížení.

Ty jsi nebyl sundán.

Ty jsi byl jedním z nás.

Nech nás povstát a zvednout hlas,

kde se děje bezpráví

a lidská důstojnost je zraněna,

aby se pravda nedostala na světlo.

2. Station

Jesus nimmt das Kreuz an.

Auch wir haben unser Kreuz anzunehmen.

Das Kreuz der Krankheit.

Das Kreuz der Einsamkeit und des Alters.

Das Kreuz der Behinderung.

Das Kreuz einer schwierigen Ehe.

Das Kreuz des Streites und der Unversöhnlichkeit.

Das Kreuz des Nicht-verstanden-seins.

Kreuz ist Realität,

Kreuzweg reales Leben.

Jesus, Du hast das Kreuz der Leidenden getragen.

Lass mich meine täglichen Aufgaben erfüllen,
auch wenn ich keine Lust habe.

Lass mich die Arbeit tun -

auch wenn manches drückend auf mir liegt wie ein Kreuz.

Lass mich menschlich sein, auch wenn es mir schwer fällt.

2. Zastavení

Ježíš přijímá Kříž.

Také na nás je, abychom svůj kříž přijali.

Kříž nemoci.

Kříž osamění a stáří.

Kříž postižení.

Kříž těžkého manželství.

Kříž hádek a nesnášenlivosti.

Kříž nepochopení.

Kříž je realita,

Křížová cesta reálný život.

Ježíši, Ty jsi nesl Kříž trpících.

Nech mě moje denní úkoly splnit,

i když nemám chuť.

Nech mě dělat práci -

i když mě mnohé tíží a leží na mně jako kříž.

Nech mě být lidským, i když je mi to zatěžko.

3. Station

Jesus fällt unter der Last. Er liegt am Boden.

Viele unter uns tun sich schwer mit dem Leben.
Sie liegen am Boden.
Die Hektik hat sie zermürbt,
der Enttäuschungen waren zu viele,
die Erwartungen zu hoch,
die anderen zu gefühlkalt.

Was bringt mich wieder hoch?
Wo sehe ich einen Sinn in meinem Leben?
Wo nehme ich mir Zeit
über mein Versagen,
meine Zweifel,
meine Hoffnungslosigkeit ehrlich nachzudenken,
mich neu zu orientieren?
Wo suche ich die Stille,
in der allein Hilfe sichtbar werden kann?

Jesus, Fallen ist kein Vergehen,
aber nicht mehr aufstehen zu wollen.
Gib mir Deinen Geist, dass ich nicht liegen bleibe.
Gib Kraft aufzustehen.
Und dann vermag ich meinen Weg weiterzugehen -
mit Dir.

3. Zastavení

Ježíš padá pod tíhou. Leží na zemi.

Mnozí z nás si život ztěžují.
Leží na zemi.
Horečnatý život je unavil,
bylo mnoho zklamání,
očekávání byla příliš vysoká,
jiní byli bezcitní.

Co mě zase povznese?
Kde vidím nějaký smysl života?
Kde najdu čas
o mém selhání,
o mých pochybnostech,
o mé beznaději věrně přemýšlet,
znovu se zorientovat?
Kde najdu klid,
v němž je pomoc viditelná?

Ježíši, padnout není provinění,
ale nechtít se znovu zvednout.
Dej mi tvého ducha, abych nezůstal ležet.
Dej mi sílu k znovuvstání.
A potom mohu jít tvou cestou dál -
s Tebou.

4. Station

Was lässt Jesus durchhalten?

Was trägt ihn?

Die Liebe!

Seine Mutter begegnet ihm, zärtliche Blicke – voller Trauer ...

Die Liebe seiner Mutter Maria begleitet ihn.

Sie ist nicht auszulöschen. Sie überdauert selbst das Kreuz.

Auch wenn es Maria fast das Herz aus der Brust reißt -
sie bleibt treu.

Ist es nicht die Liebe, die auch **uns** trägt?

Mit deren Kraft **wir** leben und wirken?

Wir lieben die Mutter, den Vater,

die Geschwister, unsere Großeltern, die Freunde.

Das lässt uns leben!

Wir lieben dieses Dorf. Unser Stannern.

Meine Schwester kam hier zur Welt.

Hier wurde meine Mutter geboren.

Hier, zwischen Teich und Johannesbrückl, hat sie gelebt.

Hier, in der Kirche, hat sie geheiratet.

Und bis in die letzte Stunde ihres Lebens hat sie diesen Ort geliebt,
die Heimat.

Wundert Ihr Euch, wenn auch ich dieses Dorf, diese Heimat liebe?

Warum wollen Menschen einander das Liebste aus dem Herzen
reißen? Warum tun Menschen einander oft so weh?

Jesus, die Liebe der Mutter hat Dich Mensch werden lassen,
Dich genährt und behütet.

Lass auch uns Liebe widerfahren.

Und mach uns bereit, Liebe zu schenken!

4. Zastavení

Co pomáhá Ježíši vytrvat?

Co ho nese?

Láska!

Jeho Matka ho potká, něžné pohledy – mnoho smutku ...

Láska jeho Matky Marie ho provází.

Nelze ji vymazat. Přežije svůj Kříž.

I když to Marii téměř vyrve srdce z těla,
zůstává věrnou.

Není to láska, která také **nás** povznáší?

S její silou **my** žijeme a působíme?

Milujeme matku, otce,
sourozence, prarodiče, přátele.

To nás nechává žít!

Milujeme tuto vesnici. Náš Stonařov.

Moje sestra zde přišla na svět.

Zde se narodila moje matka.

Zde mezi rybníkem a Jánským mostkem žila.

Zde v kostele se provdala.

Až do poslední hodiny svého života toto místo,
domov, milovala.

Divíte se, že i já tuto obec, tento domov miluji?

Proč chtějí lidé mezi sebou to nejlepší ze srdce vyrvat?

Proč si lidé tak moc mezi sebou ubližují?

Ježíši, láska Matky Tě nechala člověkem,
kterého živila a ochraňovala.

Nech nás také lásku opětovat.

A připrav nás, abychom si lásku darovali!

5. Station

Simon von Cyrene, ein Afrikaner also, hilft Jesus das Kreuz tragen.

Er diskutiert nicht, er klagt nicht, er sucht keine Ausrede.
Er hilft ganz einfach.
So tragen sie das Kreuz gemeinsam.
Es ist nicht mehr nur Jesu Kreuz,
es ist ihr Kreuz. Gelebte Solidarität!

Deutschland hat die Welt mit Krieg überzogen.
Bitteres Unrecht, Verbrechen.
Nach Kriegsende hat sich aufgestaunter Hass entladen.
Wieder bitteres Unrecht, Verbrechen.

Heute stehen wir, Tschechen und Deutsche, friedlich
neben- und miteinander.
Wir wollen die Last unserer gemeinsamen Geschichte tragen -
unser Kreuz eben.
Die Last des Bösen und auch den Willen zum Miteinander.

Wir klagen nicht an.
Denn Freunde wissen von allein, wo sie Unrecht getan
und wo sie an sich selbst arbeiten müssen.

Jesus, Simon hat Deine Last mitgetragen.
Gib unseren Völkern die Bereitschaft, miteinander
die Verantwortung für eine friedvolle Zukunft zu tragen.
Lass uns gemeinsam die Stimme erheben wo Frieden gefährdet ist.
Das sind wir der Geschichte schuldig,
unserer eigenen Seele.
Aber auch unseren Kindern und Jugendlichen,
die das Menschenrecht
auf Freiheit und Frieden haben.

5. Zastavení

Šimon Kyrenský, Afričan, pomáhá Ježíši nést Kříž.

Nediskutuje, nestěžuje si, nehledá výmluvy.

Jednoduše pomáhá.

Tak nesou Kříž společně.

Není to jenom Kříž Ježíšův,
je to jejich Kříž. Živá solidarita!

Německo pokrylo svět válkou.

Hořké bezpráví, provinění.

Po ukončení války se nahromaděná nenávisť vyvalila.

A znovu další hořké bezpráví, provinění.

Dneska stojíme my, Češi a Němci, mírumilovně
vedle sebe - a společně.

Chceme společně nést tíhu naší historie –
zrovna tak náš Kříž.

Tíhu toho zlého a také vůle k společnému.

Nežalujeme.

Neboť přátelé vědí samo sebou, kde byla nespravedlnost
a kde na sobě musí zapracovat.

Ježíši, Šimon nesl společně Tvou tíhu.

Dej našim národům připravenost nést, společně
zodpovědnost za mírumilovnou budoucnost.

Nech nás společně zvednout hlas tam, kde je ohrožen mír.

To jsme dlužni historii
a své vlastní duši.

Ale také našim dětem, mládeži,

kteří mají lidské právo

na svobodu a mír.

6. Station

Wieder kommt eine Frau auf Jesus zu.

Veronika.

Sie wischt die Tränen, das Blut den Staub aus seinem Gesicht.

*Sie traut sich. Sie ist mutig. Inmitten der gaffenden und lärmenden Menge **handelt** sie. Mit-leidende Liebe ...*

Diese Zivilcourage hätte im letzten Jahrhundert allen gut angestanden.

Es gab viele Beispiele guter deutsch-tschechischer Nachbarschaft in unserem Dorf, in diesem Land -

wie meine Mutter in ihren Lebenserinnerungen schreibt.

Aber – es waren zu wenige.

Warum konnte geschehen was geschah?

Wie konnte es Tod und Vernichtung geben, Hass und Vertreibung?

Wer vermag die Tränen zu zählen – damals wie heute.

Auf **allen** Seiten.

Können wir im Tränentuch der heiligen Veronika vielleicht das Tuch unserer Zuwendung sehen,

das Tuch unserer Versöhnung,

das Tuch unseres ehrlichen und offenen Miteinander-Redens?

Welches Tuch sollten wir uns geben,

um den Fluch der Geschichte wegzuwischen

und das menschliche Angesicht des jeweils anderen zum Vorschein,

ja zum Strahlen zu bringen?

Jesus, so schwierig ist es, bittere Erfahrungen und Vorurteile beiseite zu legen, neu anzufangen, zu lieben ...

Gib uns Liebe wie **Du** sie gezeigt und gelebt hast

und lass das karge Glück unseres Daseins nicht verkümmern.

6. Zastavení

Zase přichází k Ježíši žena.

Veronika.

Utírá slzy, krev a prach na jeho obličej.

*Ona si troufne. Je odvážná. Uprostřed štekajícího a hlučícího davu
jedná. Spolupřipící láska ...*

Tato lidská kuráž by se byla v posledním století všem hodila.
Bylo mnoho příkladů dobrého německo-českého sousedství
v naší vesnici, v této zemi –
jak píše moje maminka ve svých vzpomínkách.
Ale – bylo jich žalostně málo.

Jak se to přihodilo, že se to stalo?
Jak mohla nastat smrt, zničení, nenávisť a vyhánění?
Kdo může spočítat slzy – tenkrát jako dnes.
Na **všech** stranách.

Můžeme spatřit v zaslzeném šátku svaté Veroniky
šátek naší náklonnosti,
šátek našeho usmíření,
šátek našeho poctivého a otevřeného dialogu?
Jaký šátek bychom si měli dát,
abychom prokletí historie setřeli
a uviděli zářivý lidský pohled?

Ježíši, je to tak těžké, odložit stranou hořké zkušenosti a úděly,
začít nově a milovat ...

Dej nám lásku, jak **Ty** jsi ji ukazoval a žil
a nech nám křehké štěstí našeho nynějšího bytí a nedej nám zakrňt.

7. Station

Jesus stürzt wieder unter dem Kreuz.

Die Last ist einfach zu groß.
Das gehässige Quälen, das macht fertig, mürbe.
Und er fällt. Denn keiner hält ihn.

Und wer hält **unseren** Fall auf, wenn wir stürzen?
Sind wir nicht tatsächlich in dieser Gefahr?
Wenn ich nach Syrien schaue, in den gesamten Nahen Osten,
in die Ukraine, nach Nordafrika:
Frieden ist für die dort lebenden Menschen ein **leeres** Wort.

Oder denken wir an Ebola.
Die Last der Krankheit, die Zahl der Toten,
die bewegenden Schicksale der Kinder,
die plötzlich **Waisenkinder** geworden sind.

Wer hilft wieder auf?
Wer hilft das Kreuz tragen?

Jesus, wir sind ratlos,
hilflos beim Anblick der weltweiten Not.
Beflügle **Du** unseren Verstand und unsere Phantasie
und rühre an unser Herz,
dass wir das Rechte tun.
Und zwar bald.

7. Zastavení

Ježíš padá opět pod Křížem.

Tíha je jednoduše příliš velká.
Příšerné bolesti, to ničí a drtí.
A on padá. Neboť nikdo ho nepodrží.

A kdo podrží v **našem** případě nás, když padneme?
Nejsme i my v opravdovém ohrožení?
Když se podívám na Sýrii, do celého Blízkého východu,
na Ukrajinu, do severní Afriky:
mír je pro tamější lidi **prázdné** slovo.

Anebo pomysleme na Ebolu.
Tíha nemoci, počet mrtvých,
Pohnuté osudy dětí,
které se v okamžení staly **sirotky**.

Kdo opět z toho pomůže?
Kdo pomůže nést tento Kříž?

Ježíši, jsme bezradní,
v pohlednu na nouzi v širokém světě.
Okřídli náš rozum a naši fantazii.
a dotkni se našeho srdce,
abychom činili to správné.
A to velmi brzy.

8. Station

*Die Frauen von Jerusalem kommen dem Herrn weinend entgegen,
in den Armen ihre Kinder. Sie beklagen das Leid Jesu.
Er aber sagt ihnen: Weint über Euch und Eure Kinder.*

Wir meinen zu oft, nur **uns** gehe es schlecht,
nur **wir** würden benachteiligt.

Jesus wendet – trotz seiner furchtbaren Situation –
den Blick auf **alle**.

Auf alle Menschen dieser Erde.

Widerfährt nicht jedem einmal Unrecht? Oder Unheil?
Freut sich nicht jeder einmal über ein kleines Geschenk,
über sein Glück, sein Leben?

Dreht Euch nicht nur um euch selbst!

Fangt nicht an aufzurechnen,

was hat der oder die, was ich nicht habe?

Was hat der oder die Schlimmes getan, und ich bin der Gute?

Fragen wir angesichts der weinenden Frauen in Jerusalem nach

unserem Anteil am Geschehen dieser Welt,

im Kleinen wie im Großen, im Bösen und im Guten!

Ich bringe ja – wie Ihr alle – auch **meine** Schuld und **mein** Versagen
mit, **meine** Freude und **meine** Hilfsbereitschaft.

Was kann **ich** in die Gemeinschaft aller Menschen einbringen?

In meine Familie, zu meinen Nachbarn? Wo fühle ich mit anderen
mit? Oder schließe ich mein Tor einfach zu?

Aber auch über das **geschlossene** Tor hinweg

ist die Frage zu hören:

Wo ist Dein Bruder Abel?

Jesus, wir fühlen uns oft einsam, und wir sind es.

Weil wir uns selbst isolieren.

Öffne unsere Augen für die Not des andern, lass uns sein leises
Klagen vernehmen, mach uns großzügig.

Denn was wir dem Geringsten tun, tun wir Dir.

8. Zastavení

Plačící ženy z Jeruzaléma s dětmi v náručí přicházejí Pánovi v ústrety. Lituji utrpení Ježíše. On ale říká: Plačte nad sebou a nad svými dětmi.

Často si myslíme, že jenom **nám** se děje bezpráví,
jen **my** jsme přehlíženi.

Ježíš – ve své strašné situaci – upírá
svůj zrak na **všechny**.

Na všechny lidi této země.

Nestane se každému nějaká nespravedlnost? Bezpráví?

Nebo nenapravitelná škoda?

Nepotěší každého jednou malý dárek, štěstí, život?

Nedívejte se jenom sami na sebe!

Nezačínejte počítat,

co má ten nebo ta, co já nemám?

Co udělal ten nebo ona špatného, a já jsem ten dobrý?

Ptejme se ohledně plačících žen v Jeruzalémě na **náš** podíl

na tom, co se děje na tomto světě,

v malém a ve velkém, ve zlém i dobrém!

Já přináším - jako Vy všichni – také **svoji** vinu a **svoje** selhání,
svou radost a **svou** pomocnou ruku.

Co **já** mohu do společnosti všech lidí přinést?

Do své rodiny, svým sousedům? Kde soucítím s ostatními? A nebo
zavírám jednoduše před nimi vrata?

Ale i přes **uzamčená** vrata je dál slyšet otázka:

Kde je tvůj bratr Ábel?

Ježíši, cítíme se často sami a také jsme.

Protože se sami izolujeme.

Otevři naše oči na bídu těch ostatních, nech nás

vyslyšet tiché žalování, učiň nás velkorysími.

Neboť co uděláme tomu nejpotřebnějšímu, činíme Tobě.

9. Station

Jesus fällt zum dritten Mal unter dem Kreuz.

Dieser letzte Sturz, kurz vor der Hinrichtungsstätte, ist der schwerste. Wie soll Jesus – geschwächt, geißelt, getrieben von den Peitschen – noch einmal aufstehen? Er, der nichts verbrochen hat.

Dieser erneute Fall unter dem Kreuz ist Symbol für alle, denen ein Wiederaufstehen kaum möglich ist, die – warum auch immer – einem Ende entgegengehen, das schmerzlich ist und selten auch begreifbar.

Mit Jesus fallen die, die keine Aussicht haben, keine Perspektive fürs Leben.

Mit ihm fallen, deren Zukunft – wie sie selbst sagen – ohne Sinn ist.

Und wenn die Zukunft ohne Sinn ist, warum soll dann das Gegenwärtige Sinn haben. Wenn es eh zu nichts taugt ...

Wie viele fallen nicht unter dem Kreuz der Spielsucht, die eigene Existenz und die anderer zerstörend.

Die Kreuzeslast des Alkohols lässt nicht mehr aufstehen, schauen wir nur in die leeren Augen dieser – trotz allem – Suchenden.

Und das Kreuz der Drogen wird zum Fluch denen, die Chrystal Meth und anderes in sich aufnehmen:

Selbstmord, Selbstzerstörung auf Raten!

Verschließen wir nicht die Augen. Das Leben ist ein Kreuzweg.

Und dieser unser Kreuzweg hier ist Abbild des realen Lebens.

Jesus, wir stehen fragend und zweifelnd bei den Mitmenschen, die nicht mehr aufzustehen vermögen, deren Lebenskraft und Lebenswille zerbrochen ist.

Lass diese armen Geschöpfe Hilfe annehmen und uns lass nicht hart und unbarmherzig sein.

9. Zastavení

Ježíš padá potřetí pod Křížem.

Tento poslední pád krátce před popravištěm, je ten nejtěžší. Jak má Ježíš – oslabený, bičovaný, poháněn dŕtkami, bičován biči - ještě jednou vstát? On, který nic nespáchal.

Tento opětovný případ pod Křížem je symbolem pro všechny, pro které je znovu vstání nemožné. Ti – proto vždycky – spějí ke konci, který je bolestivý a málokdy pochopitelný.

S Ježíšem padají ti, co nemají žádný výhled a žádnou perspektivu pro život.

S ním padají, ti jejichž budoucnost – jak sami říkají – je beze smyslu.

A když je budoucnost beze smyslu, proč má být přítomnost smysluplná. Když to k ničemu nevede ...

Však mnozí nepadají pod křížem, ale pod hrací vášní, ničí vlastní existenci i těch druhých.

Křížová tíha alkoholu nedovolí vstát ,

díváme se do prázdných očí těchto – přesto – hledajících.

A kříž drogově závislých se stává prokletím těch, kteří je berou.

Sebevražda, sebeničení je na splátky!

Nezavírejte oči. Život je křížová cesta.

A tato naše Křížová cesta zde je obrazem reálného života.

Ježíši, stojíme a zoufale se ptáme
na spoluobčany, kteří už nechtějí vstát,
jejichž životní síla a životní vůle je zlomena.
Nech tyto ubohé bytosti přijmout pomoc
a nenech nás, abychom byli tvrdí a nemilosrdní.

10. Station

Jesus wird seiner Kleidung beraubt.

Wir **kennen** das Gefühl:

unser Gegenüber mustert uns, mit Blicken, die nichts Gutes verheißen.

Man zieht uns regelrecht aus.

Und wir? Wir fühlen uns ausgezogen, gedemütigt.

Wenn einem aber **wirklich alles** genommen wird,

die Schuhe, das Gewand, die Unterwäsche -

dann stehen wir nackt da, den Blicken der Gaffer ausgesetzt,

preisgegeben dem Spott, verletzt bis ins Innerste.

Die rohen Soldaten nehmen Jesus alles.

Nackt und bloß steht der da, misshandelt, geschunden, verachtet.

Neben ihm stehen die ungezählten Frauen,

die man aus Osteuropa oder aus Asien zu uns in den Westen holt,

genauer gesagt verschleppt,

denen man mit der Kleidung auch die Würde nehmen will,

um sie gefügig zu machen jedem Mann gegenüber,

der sich ausleben will.

Aber – sind das wirklich „Männer“, „selbstbewusste“ Männer,

wenn sie das nötig haben um vielleicht doch noch „jemand“ zu sein?

Für Geld bekommt man alles. Fast alles.

Nur nicht Liebe.

Ich sehe diese Mädchen und Frauen an den Rändern der Straßen,

bewacht wie Sklavinnen, lächelnd ihr Täschchen schwingend ...

in ihre Seele aber sieht keiner ...

Was hat man ihnen nicht alles versprochen?!?

10. Zastavení

Ježíš je okraden o své ošacení.

Známe tento pocit:

Naši protivníci nás odhadují zrakem, co nic dobrého nevěstí.

Jsme spravedlivě svlékáni.

A my? Cítíme se vysvlečení, ponížení.

Když je někomu **opravdu všechno** odebráno,

boty, oblek, spodní prádlo-

tak tu stojíme nazí, vydaní pohledům čumilů,

vydaní v posměch, vnitřně zranění.

Suroví vojáci všechno Ježíši seberou.

Stojí zde nahý, odkrytý, zneuctěný, hodný opovržení.

Vedle něho stojí nespočetné množství žen,

které jsou vyvážené z východní Evropy nebo z Asie,

přesněji řečeno zavlčené,

kterým jsou také odebrány oděvy a čest,

aby je učinili poslušnými každému muži,

který si chce užít.

Ale – jsou to opravdu „muži“, „sebevědomí“ muži, kteří to mají

zapotřebí a možná přece jenom chtějí být navenek „Někdo“?

Za peníze se dostane všechno. Téměř všechno.

Jen ne láska.

Vidím tyto dívky a ženy na okrajích silnic, pod kontrolou jako

poddané, usmívající se a pohazující kabelkami ...

ale jejich duše nikdo nevidí ...

Co se jim všechno neslíbilo?!?

Ich denke an die Kinder, die man nackt auszieht,
und Männer und Frauen vergewaltigen sie,
diese kleinen unschuldigen Seelen.
Wie viele Schreie werden abgewürgt,
mit Gewalt erstickt.
Wie viele Tränen und Schmerzen und Angst ...

Ich denke an die Jugendlichen,
Mädchen **und** Buben, deren Körper geschändet
und geschunden wird, gefesselt, geknebelt -
damit perverse und ich-schwache Menschen Spaß haben.
Und ich muss sagen, es fällt mir schwer
solche Verbrecher noch als Menschen zu bezeichnen.
Wie viele Touristen fahren in Urlaub
nur
um zu missbrauchen, zu quälen,
Seelen zu zerstören und damit junges Leben.

Was tun **wir, WAS TUE ICH**, wenn es
um Menschenwürde geht,
um Menschenrechte?

Darf ich da schweigen?

Jesus, es übersteigt oft unseren Verstand, wenn wir davon hören.
Wir glauben es kaum,
wie Menschen mit-einander umgehen;
besser gesagt:
gegen-einander.
Lass uns nicht die Achtung verlieren
vor dem Kleinen und dem Geringen,
dem entstehenden Leben und dem wieder vergehenden.

Denn alle sind wir Deine Brüder, Deine Schwestern.

Myslím na děti, které svlékají do naha,
a muži a ženy je znásilňují,
tyto malé nevinné duše.
Kolik výkřiků je udušeno
a násilím uškrceno.
Kolik slzí a bolestí a strachu ...

Myslím na mladistvé,
dívky **a** chlapce jejichž těla jsou pohaněna
a odírána, spoutána a umlčena –
aby je perverzní a slabí lidé mohli využít pro svou zábavu.
Musím říci, že mi je zatěžko takové zločince označit slovem člověk.
Kolik turistů jede na dovolenou
jen
proto, aby znásilňovali, trápili
a zabíjeli duše v těchto mladých životech.

Co **my** uděláme, **CO UDEĽÁM JÁ**, když se
jedná o důstojnost lidí,
a práva lidí?

Smím mlčet?

Ježíši, přesahuje to často náš rozum, když o tom slyšíme.
Sotva tomu uvěříme.
Jak lidé mezi sebou zacházejí
lépe řečeno:
proti – sobě.
Nenech nás ztratit úctu k malému a neznatelnému,
začínajícímu životu a opět mizejícímu.

Neboť všichni jsme Tvoji bratři a sestry.

11. Station

Jesus wird ans Kreuz genagelt.

Wenn wir uns in den Finger stechen, tut das weh.
Würde man uns einen Nagel in die Handwurzel schlagen,
jeder Schlag würde einen Schrei auslösen,
Schmerzen, Ohnmacht.
Genau das geschah mit Jesus.
Wehrlos ließ er das geschehen.
Wehrlos und freiwillig nahm er diese Qual auf sich.

Und **mit** sich
nahm er auch die Wehrlosen **unserer** Tage:
Die Kinder im Mutterleib, die verätzt und zerstückelt werden,
weil sie unbequem sind,
den Spaß verderben
und nur stören.

Ich rede nicht von echter Notsituation!!

Wehrlos sind die Kinder, die wir täglich in den Nachrichten sehen,
die nichts haben was sie Heimat nennen könnten,
verfolgt, vertreiben,
ohne Eltern auf der Flucht.

Und wehrlos sind die Kinder,
um die sich auch bei uns keine Eltern kümmern,
weil sie zu sehr mit sich selbst beschäftigt sind.

Wehrlos sind die Alten und die Kranken,
hilflos in der Einsamkeit, abgeschoben,
weil sie Arbeit machen und Geld kosten.

11. Zastavení

Ježíš je přibit na Kříž.

Když se píchne do prstu, tak nás to bolí.
Když si zatlučeme hřebík do zápěstí,
každý úder vyvolá výkřik,
bolesti, bezvědomí.
Přesně to se stalo s Ježíšem.
Bezmocný nechal, aby se tak stalo.
Bezmocný, dobrovolně přijal toto utrpení.

A s sebou

vzal, také bezmocné **našich** dnů:
děti v těle matky, které byly zmařené,
protože byly nechtěné. Protože by jim zničily
bezstarostné žertování a jen by rušily.

Nemluvím o pravé nouzové situaci!!

Bezbranné děti, které denně vidíme ve zprávách,
které nemají nic, co by mohly nazvat domov.
Pronásledované, zavlčené,
bez rodičů a na útěku.

Bezmocné jsou ty děti,
o které se také u nás rodiče nestarají,
protože mají sami se sebou co dělat.

Bezbranní jsou staří a nemocní,
bez pomoci v osamění, odstranění,
protože dají moc práce a stojí peníze.

Sind es nicht auch die Arbeitslosen,
die sich bemühen und anstrengen,
aber keinen Arbeitsplatz finden.
Sind es nicht die Fremden,
die wir argwöhnisch betrachten,
die keinen Rückhalt haben in einer Stadt, in einem Dorf,
eben weil sie
fremd sind.

Im Nachdenken fallen uns sicher noch viele andere ein.

Vergessen wir nicht die Behinderten,
die sich mangelnder Geistes- oder Körperkraft wegen
nicht selbst helfen können.

Wie gehe ich mit all ihnen um?
Schlag ich sie mit ans Kreuz der Verachtung?
Oder löse ich sie vom Kreuzesbalken?

Jesus, erst wenn wir selber nicht mehr können,
erst wenn wir selber festgenagelt sind ans Krankenbett
spüren wir,
wie sehr wir der Hilfe bedürfen.
Gib uns deshalb ein waches
und liebendes Herz,
um Nägel zu lösen,
um den harten Holzbalken
durch das Kissen der Barmherzigkeit zu ersetzen.

Nejsou to také nezaměstnaní,
kteří se usilovně snaží,
ale pracovní místo nenajdou.
Nejsou to cizinci,
které nevraživě pozorujeme,
kteří nemají žádné zázemí v místech, kde bydlí,
právě proto,
že jsou zde cizí.

Při přemýšlení nás napadají další a další možnosti.

Nezapomeňme na postižené,
kteří jsou duševně labilní a nebo tělesně postižení,
kteří si sami nemohou pomoci.

Jak se s těmi všemi zachází?
Přibijeme je na kříž opovržení?
Nebo je osvobodíme od kříže utrpení?

Ježíši, teprve když už sami nemůžeme,
když jsme sami přibiti na nemocniční postel
cítíme,
jak moc potřebujeme pomoc.
Dej nám, proto pozorné, povzbuzující
a milující srdce,
abychom hřeby
a ten těžký dřevěný trám
nahradili polštářem milosrdenství.

12. Station

Jesus stirbt am Kreuz.

Der Tiefpunkt seines Lebens.

Aber dieser Tod war kein Fluch.

Er war ein Scheitern in den Augen der Welt.

Jedoch kein endgültiges Aus.

Wie Jesus ***in sein Leben hinein*** die Menschen mitgenommen hat,
die Armen und die Kranken, die Frauen und die Kinder,
so nahm er ***in sein Leiden hinein***
alles Leid dieser Welt.

Nun, in seinem Sterben, seinem Tod

nimmt er alle die Toten der menschlichen Geschichte mit.

Dieser Tod, gestorben zum Heil-Werden der Menschen,
geschah aus Liebe.

Auf dass wir nicht hassen, wo Verfolgung,

dass wir versuchen zu lieben, wo Gewalt.

In diesem Licht meines christlichen Glaubens

sehe ich den Gottmenschen am Kreuz,

die Arme ausgebreitet,

um zu umfassen

alle,

die uns vorausgegangen sind.

Vor meinem geistigen Auge und immer wieder im Gebet

sehe ich die Verstorbenen meiner Familie.

Ich sehe die Toten hier in der alten Heimat

und ich sehe sie, die drüben in Deutschland oder in Österreich liegen.

Ich sehe die Toten von Auschwitz und von Lidice,

von Monte Cassino und Oradour-sur-Glane,

die Toten aus dem Lager hier in Stannern

und die Opfer der Todesmärsche,

die Toten in Sibirien und in der Normandie.

12. Zastavení

Ježíš umírá na Kříži.

Konečný bod života.

Ale tato smrt nebyla prokletím.

Byla to štěpina v očích světa.

Přesto žádné koncové nic.

Jak se Ježíš **ve svém životě** zastával lidí,

chudých, nemocných, žen i dětí,

tak **na sebe vzal** i utrpení celého světa.

Nyní, ve svém umírání a smrti,

bere s sebou všechny mrtvé lidského pokolení.

Tato smrt, umírání - k uzdravení lidí,

se stala z lásky.

Abychom se nenávidet, pronásledování a násilí

pokusili řešit skrz lásku.

V tomto světle mé křesťanské víry

vidím Božího člověka na Kříži,

který rozpíná paže, aby objal,

všechny,

kteří nás předešli.

Před mým duchovním zrakem a stálou modlitbou

vidím zemřelé své rodiny.

Vidím mrtvé tady ve starém domově.

A vidím je, tam naproti v Německu nebo v Rakousku odpočívát.

Vidím mrtvé v Osvětimi a Lidicích

z Monte Cassina a Oradour-sur-Glane,

Mrtvé v lágru zde ve Stonařově,

oběti pochodů smrti,

mrtvé na Sibiři a v Normandii.

Ich sehe vor mir unsere jüdischen Mitbürger der Sprachinsel
und die Toten in Syrien, in Palästina und Israel.
Mit dem sterbenden Jesus sehe ich die im Straßenverkehr Sterbenden.
Und wie er allein dort hing,
bete ich
für die vielen, die auch einsam und allein sterben.

Was würden uns die Toten wohl sagen?
Lasst Frieden sein. Und Güte. Und Verzeihung. Und Freiheit.

So ist das Kreuz nicht das Todeszeichen,
nicht irgendein Symbol.
Es ist Zeichen der Hoffnung auf menschliche Vernunft.
Und wo die Vernunft versagt,
sollte wenigstens das Gefühl existieren,
anderen nicht wehtun zu wollen.
Das Kreuz über Stannern,
über unserem Dorf
ist ein Zeichen der Liebe,
zu der wir alle,
ob glaubend oder nicht
berufen sind.

Jesus, den bitteren Tod hast Du auf Dich genommen
dass wir leben,
leben in Frieden und Güte, leben in Vergebung
und so in Hoffnung.
Wir danken, dass Dein Kreuz als Zeichen der Liebe und
Versöhnung über unserem Dorf steht.
Und Liebe und Versöhnung
mögen wohnen in jedem Haus
zusammen mit den dort lebenden Menschen.

Vidím před sebou naše židovské spoluobčany z našeho kraje,
a mrtvé v Sýrii, Palestině a Izraeli.

S umírajícím Ježíšem vidím umírající v silničním provozu.

A jak tam sám, osamocen, visel,

prosím

za ty, kteří také sami a osamoceně umírají.

Co by nám asi ti mrtví chtěli říci?

Zachovejte mír. Dobro. Odpuštění. Svobodu.

Tak ten kříž není znamení smrti

není to nějaký symbol.

Je to znamení naděje a lidského rozumu.

A kde zklame rozum,

měl by alespoň existovat cit,

druhým nečinít bolest.

Kříž nad Stonařovem,

nad naší vesnicí

je znamení lásky,

ke které my všichni,

věřící či nevěřící,

jsme povoláni.

Ježíš, vzal na sebe tu hořkou smrt,

Proto, abychom žili,

život v míru a dobrotě, život v odpuštění

a také v naději.

Děkujeme, že tvůj Kříž, jako znamení lásky a

usmíření stojí nad naší vesnicí.

Ať láska a usmíření

žijí v každém domě,

spolu s všemi tam žijícími lidmi.

13. Station

Der Leichnam Jesu wird in den Schoß seiner Mutter gelegt.

Die Mutter bringt in der Geburt des Kindes das Leben hervor.

Ein Wunder der Schöpfung und kein Zufall.

Die Mutter ist der Mensch, zu dem man die innigste Bindung hat.

Genauso war es bei Maria.

Sie hat das Leiden und Sterben ihres Kindes Jesus miterleben müssen.

Und nun legt man ihr das tote, zerfetzte Kind in den Schoß.

Welche Qual, welcher Schmerz! Neun Monate trug sie ihn unter ihrem Herzen und jetzt? Alles vorbei? Wie das ertragen?

Dazu eine Begebenheit: Katharina, fünf Jahre alt, stirbt an Krebs.

Die Mutter hält das sterbende, das tote Kind in ihrem Schoß.

Sie steht stellvertretend für viele Mütter.

Das Liebste was man hat, wird genommen,

die Augen sehen nie mehr den Himmel,

die Ohren hören nimmer die Erzählungen und Lieder,

die fröhliche Stimme ist verstummt auf immer.

Der Tod ist etwas Endgültiges, ein Schnitt im Leben, der alles verändert. Es bleibt die Frage nach dem Warum ...

Es bleibt die dröhnende Stille der Trauer ...

Maria, sie haben ihn Dir in den Schoß gelegt.

In dieser Stunde des Abschieds

findet sein Leben dort das Ende, wo es begann.

Du weißt um den Tod, du verstehst den Schmerz.

Wir beten für alle Mütter und Väter, die ein Kind zu beklagen haben.

Tröste sie.

Lass sie den Mut zum Leben nicht verlieren.

Lass nicht zu, dass das Licht der Hoffnung in ihnen erlischt.

13. Zastavení

Mrtvé tělo Ježíše je položeno matce do klína.

Matka přináší zrozením dítěte život.
Je to zázrak stvoření a žádná náhoda.
Matka je člověk, ke kterému máme nejvřelejší vztah.

Právě tak to bylo u Marie.
Musela prožívat muka, smrt svého dítěte.
A nyní je položeno mrtvé a rozervané dítě do klína.
Jaké utrpení a jaká bolest! Devět měsíců ho nosila pod
srdcem a nyní? Všechno je pryč? Jak to unést?

A nyní příběh: Pětiletá Kateřina umírá na rakovinu.
Matka drží umírající, mrtvé dítě na svém klíně.
Ona zde stojí jako zástupce mnoha matek.
To nejmilejší co máme, je jí odebráno,
Oči se už nedívají na Nebe,
Uši už neslyší vyprávění a písně,
radostný hlas umlkl navždy.
Smrt je něco konečného, řez v životě, který všechno změní.
Zůstává otázka, proč ...
Zůstává výhružné ticho smutku ...

Marie, oni Ti ho položili do klína.
V této hodině rozloučení
nachází jeho život konec tam, kde začal.
Ty víš o smrti, rozumíš bolesti.
Modlíme se za všechny matky a otce, kteří oplakávají dítě.
Utěšuj je.
Nenech je ztratit vůli žít.
Nepřipusť, aby zhaslo světlo naděje.

14. Station

Der Leichnam Jesu wird ins Grab gelegt.

Ruhe breitet sich aus. Das Unbegreifliche ist geschehen,
der letzte Liebesdienst an einem Menschen wird getan.

Man legt den toten Jesus in ein Felsengrab.

Man bestattet ihn würdig. Man verscharrt ihn nicht.

Weil er als Mensch noch im Tod seine Würde besitzt.

Ein Stein zeigt an, hier liegt einer.

Trample nicht darüber.

Und denke nach

ob Du ihm oder Dir etwas vorzuwerfen hast.

Ehre ihn – auch wenn er nicht Deinem Volk entstammt,
auch wenn er Dir nicht passt.

Uns hier gilt:

Söhne Dich – wenn nötig –

mit den Toten unserer gemeinsamen Geschichte aus.

Sie tun Dir nichts mehr.

Und **Dir** bringt es Frieden.

Keiner der die Toten missachtet,

wird im Innersten seines Herzens glücklich sein können.

Denn

jeder Mensch ist

von Gott gewollt und geliebt.

Begabt mit einer unsterblichen Seele,

geschaffen für Gott, für das Leben.

Ausgestattet mit Verstand,

fähig zu lieben,

Freude zu schenken,

aber auch zu zerstören.

14. Zastavení

Tělo Ježíše uloženo do hrobu.

Rozprostírá se klid. Stalo se nepochopitelné,
poslední milá služba člověku byla učiněna.
Mrtvý Ježíš je položen do skalního hrobu.
Je pochován v důstojnosti. Není zakopán.
Protože jako člověk ještě nepřešel do důstojné smrti.
Kámen ukazuje zde někdo leží.
Nešlapejte zde.
A přemýšlej,
jestli ty jemu nebo on tobě může něco předhodit.
Cti ho – také když nepochází z tvého lidu
a také i když se ti to nehodí.

Pro nás zde platí:
Usmíř se - když je to nutné –
s mrtvými naší společné historie.
Oni ti už nic zlého neudělají.
A **tobě** to přinese klid a mír.
Nikdo, kdo si neváží mrtvých,
nemůže být ve svém srdci šťastný.

Neboť
každý člověk je
od Boha chtěný a milovaný.
Je nadán nesmrtelnou duší,
stvořen pro Boha, pro život.
Vybaven rozumem,
schopností milovat,
darovat radost,
ale také rozbíjet.

Weil Gott jeden gleich liebt
dürfen wir einander auf Augenhöhe begegnen.
Weil Gott jeden gleich liebt,
dürfen wir
und müssen wir
füreinander da sein.
Weil Gott uns liebt
ist es auch unsere Pflicht
auch
zu lieben -
als Antwort auf Gottes Liebe.
Aber das gelingt fürwahr nicht immer.

Wenn mein eigener Weg einmal zu Ende geht -
was werde ich sagen,
gefragt nach meinem Leben?
Werde ich sagen:
Herr, ich habe mir genügt?
Oder werde ich sagen können:
Herr, Du weißt alles.
Du weißt um meine oft verschlungenen Wege,
Du kennst mich.
Mein Leben war nicht einfach.
Unruhig war ich, Dich suchend.
Lass mich nun bei Dir sein.
Denn unruhig war mein Herz.
Lass es nun ruhen in Dir.

Protože Bůh každého stejně miluje
smíme se z očí do očí potkávat.
Protože Bůh každého stejně miluje,
smíme
a musíme
zde jeden pro druhého být.
Protože nás Bůh miluje
je také naší povinností
také
milovat –
jako odpověď na Boží lásku.
Ale tak tomu není vždycky.

Když se moje životní cesta jednou dostane ke konci -
co řeknu
na otázku na můj život?
Mohu říci:
Pane, já jsem si stačil ...
A nebo budu moci říci:
Pane, Ty víš všechno.
Ty víš o mé spleťté cestě,
Ty mě znáš.
Můj život nebyl jednoduchý.
Byl jsem neklidný, když jsem tě hledal.
Nech mě nyní u Tebe.
Neklidné bylo mé srdce.
Nech je tedy nyní odpočívat v Tobě.

Meine Lieben,

wir sind den Kreuzweg miteinander gegangen.
Unsere persönliche Geschichte,
den Weg unseres Dorfes und unserer beiden Länder
haben wir mitgenommen.

Von unten, vom Friedhof her –
wo sie nebeneinander liegen
friedlich
die Deutschen und die Tschechen
die Jungen und Alten,
die Männer und Frauen -
vom Friedhof her
sind wir die vielen Stufen herauf gegangen.
Wir gingen gemeinsam.

Und jetzt, wenn wir zurückschauen
entdecken wir einen Weg, der uns nachdenklich gemacht hat.

Vielleicht wird der eine oder andere diesen Weg wieder einmal gehen
und wer diesen Weg geht, gelangt nach oben.
Zu seinen Füßen sieht er unser Dorf, das sich eine gute Zukunft
wünscht in Frieden und Wohlstand.

Der Kreuzweg ist aber nur eine Seite unseres Glaubens.
Denn er führt hin zur anderen Seite, zu **Ostern**,
dort wo **Auferstehung** ist, einfach **Leben**.
Die Grundbotschaft diese Weges, den Ihr neu errichtet,
wofür ich Danke sage,
die Grundbotschaft Eures Kreuzweges lautet:
Habt keine Angst vor dem Leben, denn Gott lebt es mit Euch!
Und nicht der Tod ist das Ende, sondern Gottes liebende Hand.

Moji milí,

šli jsme společně Křížovou cestou.
Naše osobní dějiny,
cestu naší vesnice a našich obou zemí
jsme vzali s sebou.

Zdola od hřbitova –
kde vedle sebe leží
v míru
Němci a Češi
mladí a staří,
muži a ženy –
od hřbitova až sem
jsme vystoupali po mnoha schodech nahoru.
Šli jsem společně.

A teď, když se ohlédneme zpět,
objevujeme cestu, která nás nutí k přemýšlení.

Možná půjde jeden nebo druhý opět zase jednou touto cestou,
když po té cestě půjde, dostane se nahoru.
U jeho nohou bude ležet naše vesnice, která si přeje budoucnost
v míru a pohodě.

Křížová cesta je také jedna strana naší víry.
Neboť ona vede na druhou stranu, na **Velikonoce**,
tam, kde **vzkříšení je život**.
Základním poselstvím této cesty, kterou jste nově vybudovali -
a za to vám vyslovuji svůj dík -
základní poselství vaší Křížové cesty zní:
Nemějte strach ze života, neboť Bůh ho žije s vámi!
Smrt není konec, nýbrž božské milující ruce.

Lieber Pavel,

wenn Du nun diesen Kreuzweg segnest,
segnest Du auch alle, die ihn gehen.
Dein priesterlicher Segen als Pfarrer von Stannern
gilt diesem Ort,
der uns allen
Heimat war
und Heimat ist.
Möge Gott Frieden schenken diesem Fleckchen Erde,
diesem Land,
unserem Europa,
ja, allen Menschen.
Und möge man über uns einmal sagen,
wir hätten an diesem Frieden ein klein wenig mitgestrickt.

Schließlich: Maria die Mutter Jesu,
deren Statue in der Kapelle steht,
möge uns beschützen,
jetzt und in der Stunde unseres Todes.

Milý Pavle,

když posvětiš tuto Křížovou cestu
posvětiš také všechny, kteří po ní jdou.
Tvoje kněžské požehnání, jako faráře ze Stonařova platí
celé obci,
která byla
a je domovem
nás všech.
Ať Bůh daruje mír tomuto kousku země,
této půdě,
naší Evropě,
všem lidem.
Ať se jednou může říci,
že jsme tomuto míru malým kouskem přispěli.

Konečně: Maria matka Ježíše,
jejíž socha stojí v kapli,
ať nás ochraňuje
nyní i v hodině smrti naší.

Danke an Frau Alena Veliká und Frau Josefa Šánová für die Übersetzung und an Frau Stefanie Rentschler und Herrn Ladislav Plavec für die Vorbereitung und den Druck.

Děkuji paní Aleně Veliké a její mamince Josefě Šánové za překlad, paní Stefánii Rentschler a panu Ladislavu Plavcovi za přípravu a tisk.

Darováno městysu Stonařov,
domovu mé rodiny

Boží požehnání
buď jako paprsek slunce nad Vámi:
Nechť je Vám teplem a světlem,
a určuje Vaši cestu životem.

Vaše budoucnost

ve společenství lidí
svobodné Evropy
buď požehnáno.

Bud'te vděční,
že můžete žít v takové krásné zemi.

Mír a usmíření
nechť je naší společnou cestou.

27. září 2014

Farář Dieter Lang Neuburg/Donau B 257
Umhauserovi, Stonařov
Pod rybníkem 227

